

1

Παρασκευή, 26 Σεπτεμβρίου 2003

Είμαι έξω. Δεν έχω απομακρυνθεί από την πόρτα, όχι ακόμα, αλλά είμαι έξω και είμαι μόνη. Το πρωί που ξύπνησα δεν θεώρησα ότι σήμερα είναι η μέρα. Δεν έμοιαζε κατάλληλη ή, μάλλον, εγώ δεν ήμουν έτοιμη. Το τηλεφώνημα της Βίβιεν με έπεισε. «Πίστεψέ με, ποτέ δεν θα είσαι έτοιμη», είπε. «Πρέπει να κάνεις το μεγάλο βήμα». Κι έχει δίκιο, συμφωνώ. Πρέπει να το κάνω.

Διασχίζω την πλακόστρωτη αυλή και συνεχίζω προς τα κάτω, στο λασπωμένο χαλικωτό μονοπάτι, κρατώντας μονάχα την τσάντα μου. Νιώθω ξέγνοιαστη, αλλά και κάπως παράξενα. Τα δέντρα θαρρείς κι είναι πλεγμένα από ολόφωτα νήματα: κόκκινα, καφέ, και πράσινα πού και πού. Ο ουρανός έχει ένα βαθύ γκριζογάλανο χρώμα. Αυτός δεν είναι ο ίδιος, ο κανονικός κόσμος όπου συνήθιζα να κυκλοφορώ. Όλα είναι πιο ζωνρά* λες και το σκηνικό της φύσης, που κάποτε θεωρούσα δεδομένο, κραυγάζει διεκδικώντας την προσοχή μου.

Το αυτοκίνητό μου είναι παρκαρισμένο πέρα μακριά, στο τέλος του μονοπατιού, μπροστά στην πύλη που χωρίζει το Ελμς* από τον κεντρικό δρόμο. Θεωρητικά δεν πρέπει να οδηγήσω.

* Elms, Δεύκες ή Φτελιές. Συνηθίζεται στη Μεγάλη Βρετανία η ονοματοδοσία των κατοικιών. (ΣτΜ)

«Σαχλαμάρες». Η Βίβιεν απέρριψε τη συγκεκριμένη ιατρική συμβουλή εκφράζοντας έντονα την αποδοκιμασία της. «Δεν είναι μακριά. Αν στις μέρες μας ακολουθείς όλους τους ανήτους κανόνες, στο τέλος θα φοβάσαι ακόμη και ν' ανασάνεις!»

Πράγματι, νιώθω έτοιμη να οδηγήσω, αν και οριακά. Έχω αναρρώσει αρκετά καλά από την εγχείρηση. Αυτό έγινε χάρη στο υπέρικουμ –στο βαλσαμόχορτο– που συνέστησα στον εαυτό μου ή, ίσως, το χρωστάω και στο πνεύμα που υπερισχύει της ύλης: Οφείλω να είμαι δυνατή, επομένως είμαι.

Γυρίζω το κλειδί στη μίζα και πατάω δυνατά με το δεξί μου πόδι το γκάζι. Ξεκινώ σπινάροντας. Στρίβω στον δρόμο και παρατηρώ την ταχύτητα να αυξάνεται σταθερά. «Πιάνει τα εκατό χιλιόμετρα σε μισή ώρα», συνήθιζε να αστειεύεται ο μπαμπάς μου, όταν το Βόλβο ανήκε ακόμα σ' εκείνον και στη μαμά. Θα οδηγώ αυτό το αυτοκίνητο ώσπου να διαλυθεί. Ζωντανεύει μ' έναν μοναδικό τρόπο στη μνήμη μου τους γονείς μου. Το νιώθω σαν κάποιο γερασμένο, πιστό μέλος της οικογένειάς μου, που θυμάται τη μαμά και τον μπαμπά με την ίδια αγάπη και τρυφερότητα που τους θυμάμαι εγώ.

Ανοίγω το παράθυρο· με το που εισπνέω τον καθαρό αέρα, όπως χτυπά στο πρόσωπό μου, σκέφτομαι πως θα χρειαστούν πολλές ακόμη τρομακτικές ιστορίες κυκλοφοριακής συμφόρησης, για να πάψουν οι άνθρωποι να συσχετίζουν το αυτοκίνητο με την ελευθερία. Καθώς ξεχνύνομαι στον σχεδόν άδειο δρόμο, αφήνοντας πίσω μου χωράφια και φάρμες, αισθάνομαι πιο δυνατή από όσο είμαι. Είναι μια καλοδεχούμενη αυταπάτη.

Δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να σκεφτεί τη Φλόρενς, την απόσταση που μεγαλώνει ανάμεσά μας.

Περίπου εξίμισι χιλιόμετρα οδηγώ στην ύπαιθρο κι ο δρόμος μου τώρα γίνεται η κεντρική οδός του Σπίλινγκ, της κοντινότερης μικρής πόλης. Εκεί, στη μέση, υπάρχει μια αγορά. Στους δρόμους, και στις δυο πλευρές τους, εκτείνονται στη σειρά χαμηλά κτίρια ελισαβετιανής εποχής, σε παστέλ

αποχρώσεις. Μερικά είναι μαγαζιά. Στα υπόλοιπα, φαντάζομαι, κατοικούν ηλικιωμένοι, πλούσιοι και σνομπ, βαρετοί τύποι που φορούν διπλοεστιακά γυαλιά και φλυαρούν ασταμάτητα για την ιστορική κληρονομιά του Σπίλινγκ. Ίσως και να τους αδικώ. Η Βίβιεν αναμφισβήτητα δεν ζει στο Σπίλινγκ, παρόλο που είναι η πιο κοντινή της πόλη. Όταν τη ρωτούν πού μένει, εκείνη λέει απλά στο «Ελμς», σαν να είναι το σπίτι της ένας πασίγνωστος δήμος.

Περιμένοντας στο φανάρι, ψαχουλεύω στην τσάντα μου για τις οδηγίες που μου έδωσε. Στη μικρή κυκλική πλατεία κάνω αριστερά, ύστερα στον πρώτο δρόμο δεξιά, και έχω τον νου μου για την πινακίδα. Τελικά τη βλέπω: «Ουότερφροντ» – μεγάλα, λευκά, καλλιγραφικά γράμματα σε σκούρο μπλε φόντο. Στρίβω στον ιδιωτικό δρόμο, συνεχίζω γύρω από το τετράγωνο κτίριο με τον θόλο κι αφήνω το αυτοκίνητό μου στο μεγάλο πάρκινγκ, στο πίσω μέρος.

Η αίθουσα υποδοχής μυρίζει κρίνους. Παρατηρώ ότι σχεδόν σε κάθε επίπεδη επιφάνεια υπάρχει ένα ψηλό ορθογώνιο βάζο με κρίνους. Το χαλί –βαθύ μπλε με ροζ τριαντάφυλλα– είναι ακριβό, από αυτά που δεν φαίνονται βρόμικα ακόμη κι αν είναι. Άνθρωποι με αθλητικούς σάκους βαδίζουν πέρα δώθε, μερικοί ιδρωμένοι, άλλοι πεντακάθαροι που μόλις βγήκαν από το ντους.

Στη ρεσεψιόν συναντώ μια κοπέλα, ξανθιά με καρφάκια, πρόθυμη να με εξυπηρετήσει. Φοράει ένα καρτελάκι που γράφει «Κέριλι». Χαίρομαι που διάλεξα το όνομα Φλόρενς για την κόρη μου, ένα κανονικό όνομα με ιστορία, κι όχι κάτι που ακούγεται σαν να το επινόησε η ομάδα μάρκετινγκ μιας δεκαπεντάχρονης ποπ σταρ. Ανησυχούσα μήπως ο Ντέιβιντ ή η Βίβιεν ασκήσουν βέτο, αλλά ευτυχώς άρεσε και στους δυο.

«Το όνομά μου είναι Άλις Φάνκορτ», λέω. «Είμαι καινούριο μέλος». Της παραδίδω τον φάκελο με τα στοιχεία μου. Μου φάνηκε περίεργο που η Κέριλι δεν είχε ιδέα πόσο σπουδαία

είναι αυτή η μέρα για μένα. Η σημασία της συνάντησής μας είναι εντελώς διαφορετική για την καθεμιά μας.

«Α! Είσαι η νύφη της Βίβιεν. Μόλις απέκτησες μωρό! Κάνα δυο βδομάδες πριν – έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς». Η εγγραφή στο «Ουότερφροντ» είναι το δώρο μου από τη Βίβιεν ή μάλλον η επιβράβευση για τον καρπό που... παρήγαγε η εγκυμοσύνη μου, την εγγονή της. Νομίζω ότι η ετήσια συνδρομή είναι περίπου χίλιες λίρες. Η Βίβιεν είναι από τους λίγους ανθρώπους που η γενναιοδωρία τους αναλογεί με τα πλούτη τους.

«Πώς είναι η Φλόρενς;» ρωτάει η Κέριλι. «Η Βίβιεν έχει ξεμυαλιστεί τελείως μαζί της! Είναι θαυμάσιο που ο Φέλιξ έχει μια αδελφούλα – συμφωνείς;»

Κάπως αλλόκοτη μου ακούγεται μια τέτοια αναφορά στη Φλόρενς. Πάντα στο μυαλό μου είναι πρώτη – η πρώτη μου, το νούμερο ένα. Μα για τον Ντέιβιντ είναι το δεύτερο παιδί.

Ο Φέλιξ είναι γνωστός στο «Ουότερφροντ». Περνάει εδώ σχεδόν όση ώρα και στο σχολείο, λαμβάνει μέρος στα τουρνουά του παιδικού γκολφ, στα μαθήματα κολύμβησης και παίζει στον παιδότοπο, ενώ η Βίβιεν μοιράζει τον χρόνο της στο γυμναστήριο, στην πισίνα, στο ινστιτούτο αισθητικής και στο μπαρ. Όπως φαίνεται, το ρύθμισαν έτσι που να βολεύει και τους δυο.

«Λοιπόν, ανάρρωσες;» ρωτάει η Κέριλι. «Η Βίβιεν μάς τα είπε όλα για τον τοκετό. Απ' όσα άκουσα, πέρασες δύσκολες στιγμές!»

Αιφνιδιάζομαι κάπως. «Ναι, ήταν αρκετά φρικιαστικό, αλλά η Φλόρενς είναι μια χαρά, στ' αλήθεια μόνο αυτό έχει σημασία». Ξαφνικά, μου λείπει τρομερά η κόρη μου. Τι δουλειά έχω στη ρεσεψιόν ενός αθλητικού κέντρου τη στιγμή που θα μπορούσαμε να γνωριζόμαστε όλο και καλύτερα με την πανέμορφη μικρούλα μου; «Είναι η πρώτη φορά που την αποχωρίζομαι», λέω αυθόρμητα. «Πρώτη φορά βγαίνω από τη μέρα

που γύρισα από το νοσοκομείο. Πράγματι νιώθω παράξενα». Κανονικά δεν θα αποκάλυπτα τα συναισθήματά μου σε μια τελείως άγνωστη· αλλά, μια και η Κέρλι ξέρει ήδη όλες τις λεπτομέρειες σχετικά με τη γέννηση της Φλόρενς, κρίνω ότι δεν χάλασε κι ο κόσμος.

«Μεγάλη η σημερινή μέρα τότε», λέει εκείνη. «Η Βίβιεν είπε πως μπορεί να αισθάνεσαι κάποια ατονία».

«Το είπε;» Η Βίβιεν φροντίζει για όλα.

«Ναι. Είπε να σε πάμε στο μπαρ και να σε κεράσουμε ένα κοκτέιλ σε μεγάλο ποτήρι, πριν κάνουμε οτιδήποτε».

Γελάω. «Δυστυχώς, θα πρέπει να γυρίσω οδηγώντας στο σπίτι. Ωστόσο η Βίβιεν...»

«... πιστεύει πως όσο πιο ζαλισμένος είσαι, τόσο πιο προσεκτικά οδηγείς», συμπληρώνει την πρότασή μου η Κέρλι και χαχανίζουμε κι οι δυο. «Οπότε ας περάσουμε τα στοιχεία σου στο σύστημα – τι λες;» Στρέφεται προς την οθόνη του υπολογιστή μπροστά της, τοποθετώντας τα δάχτυλα στο πληκτρολόγιο. «Άλις Φάνκορτ. Διεύθυνση; Στο Ελμς – σωστά;» Δείχνει εντυπωσιασμένη. Οι περισσότεροι κάτοικοι της περιοχής γνωρίζουν το σπίτι της Βίβιεν, ακόμη κι αν δεν ξέρουν τον ιδιοκτήτη του. Το Ελμς ήταν κάποτε κατοικία των Μπλάντιρ, που ήταν διάσημοι στο Σπίλινγκ λόγω της συγγένειάς τους με τη βασιλική οικογένεια. Όταν όμως πέθανε ο τελευταίος γόνος των Μπλάντιρ, ο πατέρας της Βίβιεν αγόρασε το ακίνητο τη δεκαετία του 1940.

«Ναι», λέω. «Προς το παρόν είναι το Ελμς». Συλλογίζομαι το διαμέρισμά μου στο Στρέταμ Χιλ, όπου έμενα μέχρι να παντρευτούμε με τον Ντέιβιντ. Αντικειμενικά, θα το χαρακτήριζε κανείς κλειστοφοβικό, έτσι σκοτεινό και μικρό που ήταν, αλλά εγώ το αγαπούσα. Ήταν μια ζεστή φωλιά, ένα κρησφύγετο όπου κανένας δεν μπορούσε να με βρει, ειδικά οι πιο απειλητικοί και ιδεοληπτικοί ασθενείς μου. Μετά τον θάνατο των γονιών μου, ήταν το μόνο μέρος όπου μπορούσα να είμαι ο

εαυτός μου, να εκφράζω τη μοναξιά και τη θλίψη μου χωρίς να φοβάμαι μη με κρίνουν. Το διαμέρισμά μου αποδεχόταν αυτό το ταλαιπωρημένο πλάσμα που ήμουν, ενώ ο έξω κόσμος έδειχνε απρόθυμος να το κάνει.

Το Ελμς είναι πολύ μεγάλο για είναι ζεστό. Το κρεβάτι που μοιραζόμαστε με τον Ντέιβιντ μοιάζει με αυτά που μπορεί να δει κανείς στα γαλλικά παλάτια, αυτά με τα κόκκινα κορδόνια γύρω γύρω. Είναι τεράστιο. Χωράνε τέσσερις άνθρωποι ή και πέντε αν είναι αδύνατοι. Η Βίβιεν το αποκαλεί θεϊκών διαστάσεων. «Τα κοινά διπλά κρεβάτια είναι για ποντίκια», ισχυρίζεται. Η Φλόρενς έχει ένα ευρύχωρο παιδικό δωμάτιο με έπιπλα αντίκες, έναν εντοιχισμένο, μικρό καναπέ κάτω από το παράθυρο και ένα κουνιστό αλογάκι σκαλισμένο στο χέρι – ανήκε στη Βίβιεν όταν ήταν μικρή. Ο Φέλιξ έχει δύο δωμάτια: ένα για τον ύπνο και ένα μακρόστενο δωμάτιο στη σοφίτα για να παίζει, σ' αυτό κατοικούν τα παιχνίδια, τα βιβλία και τα λούτρινα αρκουδάκια του.

Η θέα από τον ψηλότερο όροφο του σπιτιού είναι μαγευτική. Όταν έχει διαύγεια, βλέπεις το Κάλβερ Ριτζ από τη μια πλευρά, και το καμπαναριό του Σίλσφορντ από την άλλη. Το κτήμα είναι τόσο μεγάλο που το έχουν χωρίσει σε διάφορα τμήματα, αλλού η βλάστηση είναι άγρια και αλλού υπάρχουν περιποιημένοι κήποι, παντού όμως είναι ιδανικά για να βγάλεις βόλτα ένα μωρό με το καροτσάκι τις ζεστές μέρες.

Ο Ντέιβιντ δεν βλέπει κανέναν λόγο για να μετακομίσουμε. Όταν το αναφέρω, εκείνος μου θυμίζει πόσο λίγα χρήματα μπορούμε να διαθέσουμε για σπίτι. «Θέλεις πραγματικά να εγκαταλείψεις όλα αυτά που έχουμε στο Ελμς για να ζήσουμε σ' ένα σπίτι που θα το χωρίζει ένας μεσότοιχος από το διπλανό, που θα έχει μόνο δύο κρεβατοκάμαρες και δεν θα έχει καθόλου κήπο;» λέει. «Δουλεύεις και εσύ στο Σπίλινγκ τώρα. Είναι βολικό να μένουμε με τη μαμά. Δεν θα θέλεις κι άλλα πηγαινέλα – σωστά;»

Δεν το έχω πει σε κανέναν, αλλά μια μελαγχολία θρονιάζεται σαν ομίχλη μέσα μου όταν σκέφτομαι πως πρέπει να επιστρέψω στη δουλειά. Βλέπω τον κόσμο με διαφορετικό τρόπο τώρα και δεν ωφελεί να προσποιούμαι για το αντίθετο.

«Θα έρθει ο Ρος, ο υπεύθυνος για την εξυπηρέτηση των μελών μας, για να σε ξεναγήσει στις εγκαταστάσεις μας». Η φωνή της Κέριλι με επαναφέρει στο παρόν. «Ύστερα, αν θέλεις, μπορείς να κολυμπήσεις ή να δοκιμάσεις το γυμναστήριο...»

Νιώθω ένα σφίξιμο μέσα μου. Φαντάζομαι τα ράμματα να σπάνε, τη νωπή ακόμα πληγή να ανοίγει. «Είναι λίγο νωρίς γι' αυτά», λέω κρατώντας με το ένα χέρι την κοιλιά μου. «Μία εβδομάδα είναι που βγήκα από το νοσοκομείο, αλλά θα μου άρεσε να ρίξω μια ματιά τριγύρω και μετά ίσως πω εκείνο το κοκτέιλ».

Ο Ρος είναι ένας κοντός Νοτιοαφρικανός με βαμμένα ξανθά μαλλιά, μυώδη πόδια και πορτοκαλιά απόχρωση στο δέρμα του, μάλλον από κάποιου είδους τεχνητό μαύρισμα. Μου δείχνει ένα μεγάλο γυμναστήριο με καλογουλισμένο παρκέ και κάθε είδους μηχανήμα που βάζει ο νους. Όλοι φορούν αθλητικά ρούχα από λίκρα και τρέχουν, περπατούν, κάνουν ποδήλατο, μέχρι και κωπηλασία –από ό,τι καταλαβαίνω– σε αυτά τα στιλνά, μαύρα και ασημί μαραφέτια. Αρκετοί φορούν ωτοασπίδες και έχουν καρφωμένα τα μάτια σε μια σειρά από τηλεοράσεις που κρέμονται από το ταβάνι, ιδροκοπούν και ταυτόχρονα παρακολουθούν τις πρωινές εκπομπές. Αρχίζω να συνειδητοποιώ γιατί η Βίβιεν δείχνει τόσο καλά για την ηλικία της.

Ο Ρος με πηγαίνει στην πισίνα των είκοσι πέντε μέτρων και μου λέει να εστιάσω την προσοχή μου στον υποβρύχιο φωτισμό. Το νερό έχει ένα ζωηρό τρκουάζ χρώμα, αστράφτει και μοιάζει μ' ένα θεόρατο πετράδι ακουαμαρίνης ρευστοποιημένο που διαχέει και φυλακίζει το φως καθώς κινείται. Ο περίγυρος της πισίνας είναι πέτρινος και τα σκαλοπάτια, από τις δυο πλευρές, θυμίζουν ρωμαϊκά λουτρά.

Εκεί δίπλα, μέσα στον κύκλο που σχηματίζουν μερικές κολόνες από ροζ μάρμαρο, βρίσκεται ένα τζακούζι σε πλήρη δράση. Είναι γεμάτο μέχρι πάνω με αφρό και φυσαλίδες που ξεχειλίζουν.

Από την άλλη πλευρά της πισίνας, από μια σάουνα αναδίδεται γλυκιά μυρωδιά κουκουναριού. Η γυάλινη πόρτα του προθάλαμου είναι θαμπή από τους υδρατμούς. Ξαφνικά ηχούν τύμπανα, εκπλήσσομαι και κοιτάζω ψηλά, βλέπω τη βροχή που επιτίθεται στον γυάλινο θόλο της οροφής.

Όταν πηγαίνω να ρίξω μια ματιά στα αποδυτήρια των γυναικών, ο Ρος περιμένει απέξω. Όπως όλα τα υπόλοιπα στο «Ουότερφροντ», είναι κάτι παραπάνω από λειτουργικά. Μια παχιά βαθυκόκκινη μοκέτα καλύπτει το πάτωμα, ενώ οι τουαλέτες και οι ντουσιέρες έχουν επενδυθεί με μαύρες πέτρινες πλάκες. Παντού τριγύρω βλέπεις στοιβαγμένα δελεαστικά πράγματα: ολόλευκες αφράτες πετσέτες, εφεδρικά μπουρνούζια με το λογότυπο του «Ουότερφροντ», κρέμες χεριών, σαμπουάν και κρέμες μαλλιών, γαλακτώματα σώματος, μέχρι και λίμες για τα νύχια.

Τρεις γυναίκες σκουπίζουν και ντύνονται. Η μία τρίβει την κοιλιά της με μια πετσέτα – μου φέρνει τάσεις λιποθυμίας. Η άλλη σηκώνει το βλέμμα και μου χαμογελάει, ενώ κουμπώνει τη φούστα της. Δείχνει δυνατή και υγιής. Το δέρμα των γυμνών της ποδιών έχει κοκκινίσει από τη ζέστη. Έτσι, όπως είμαι πλήρως ντυμένη, νιώθω εύθραυστη και αμήχανη, ντρέπομαι κιόλας.

Στρέφω την προσοχή μου στα αριθμημένα ξύλινα ντουλαπάκια. Κάποια είναι μισάνοιχτα και τα κλειδιά κρέμονται· άλλα, χωρίς κλειδιά, είναι κλειστά. Κινούμαι κυκλικά, ώσπου βρίσκω το ντουλαπάκι της Βίβιεν, νούμερο «131». Το διάλεξε γιατί τα γενέθλια του Φέλιξ είναι στις δεκατρείς Ιανουαρίου και επειδή τυχαίνει να βρίσκεται σε ζηλευτή θέση, κοντά στις ντουσιέρες και στην πόρτα με την επιγραφή «ΠΙΣΙΝΑ». Η Βίβιεν είναι το

μοναδικό μέλος του «Ουότερφροντ» που έχει το αποκλειστικά δικό του ντουλαπάκι – κανένας άλλος δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιεί. Κρατούν το κλειδί της στη ρεσεψιόν. «Με γλιτώνει από το να κουβαλάω όλα μου τα υπάρχοντα πέρα δώθε, λες και είμαι πρόσφυγας», δηλώνει.

Τη στιγμή που ξεπροβάλλω από τα αποδυτήρια, βλέπω τον Ρος να με περιμένει στον διάδρομο, δίπλα στον κάδο για τις χρησιμοποιημένες πετσέτες. «Μείνατε ικανοποιημένη;» λέει.

«Πολύ». Όλα είναι ακριβώς όπως μου τα είχε περιγράψει η Βίβιεν.

«Θα θέλατε να ρωτήσετε κάτι; Καταλάβατε πώς λειτουργούν τα ντουλαπάκια; Για να τα κλείσεις, βάζεις ένα κέρμα στη σχισμή, το οποίο ξαναπαίρνεις φεύγοντας, φυσικά».

Γνέφω καταφατικά αναμένοντας να μου πει ο Ρος ότι και εγώ θα έχω το δικό μου ντουλαπάκι, αλλά δεν το λέει. Είμαι λίγο απογοητευμένη.

Με συνοδεύει στο «Σάλφοντ», το καλόγουστο εσπιατόριο του αθλητικού κέντρου· έπειτα στο «Τσόμπερς», το θορυβώδες καφέ μπαρ, αμερικανικού τύπου – ξέρω πως η Βίβιεν το απεχθάνεται. Κατόπιν πηγαίνουμε στο μπαρ των μελών, όπου ο Ρος με παραδίδει στην Τάρα. Αποφασίζω να το τολμήσω και να πιω ένα κοκτέιλ, με την ελπίδα πως θα με χαλαρώσει. Παίρνω στα χέρια μου τον κατάλογο, αλλά η Τάρα μου λέει ότι έχει ήδη ετοιμάσει κάτι για μένα, κάτι παχυντικό με σαντιγί και Καλούα. Όπως αποδείχτηκε αργότερα, η Βίβιεν το είχε παραγγείλει.

Δεν με αφήνουν να πληρώσω το ποτό και δεν εκπλήσσομαι. «Είσαι τυχερή», λέει η Τάρα. Προφανώς επειδή είμαι νύφη της Βίβιεν. Αναρωτιέμαι αν γνωρίζει για τη Λόρα, η οποία δεν ήταν και τόσο τυχερή.

Πίνω βιαστικά το κοκτέιλ μου, προσπαθώντας να δείχνω ατάραχη και ανέμελη. Στην πραγματικότητα, όμως, κανένας δεν είναι τόσο σφιγμένος όσο εγώ σε όλο το αθλητικό κέντρο. Έχω μια έντονη επιθυμία να γυρίσω στο σπίτι, πίσω στο Ελμς

και στη Φλόρενς. Συνειδητοποιώ πως βαθιά μέσα μου λαχταρούσα να γυρίσω από το πρώτο δευτερόλεπτο που έφυγα. Τώρα, αφού είδα τι έχει να μου προσφέρει το «Ουότερφροντ», είμαι ελεύθερη να φύγω. Έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω.

Έξω, η βροχή έχει σταματήσει. Ξεπερνώ το όριο ταχύτητας στη διαδρομή προς το σπίτι, το αλκοόλ ρέει στις φλέβες μου. Για λίγο, νιώθω γενναία και επαναστάτρια. Μετά αρχίζω να ζαλίζομαι και ανησυχώ μη με δει η Τσέριλ, η μαία. Θα ξεφυσούσε με αποδοκιμασία, αν με έβλεπε να τρέχω με ένα σαβαβαλισμένο Βόλβο, μόνο δεκαπέντε μέρες μετά τη γέννηση της κόρης μου. Θα μπορούσα να σκοτώσω κανέναν άνθρωπο. Ακόμα παίρνω αυτά τα χάπια που μου έδωσαν από το νοσοκομείο και μόλις κατέβασα ένα δυνατό κοκτέιλ... Τι προσπαθώ, να με δηλητηριάσω;

Ξέρω ότι πρέπει να κόψω ταχύτητα, μα δεν το κάνω. Δεν μπορώ να το κάνω. Η ανυπομονησία να δω και πάλι τη Φλόρενς γίνεται διακαής πόθος. Αντί να φρενάρω, όπως συνήθως, κινούμαι ακόμη πιο γρήγορα προς το πορτοκαλί φανάρι. Νιώθω λες και άφησα πίσω ένα κομμάτι του εαυτού μου ή ένα ζωτικό μου όργανο.

Σχεδόν ασθμαίνω από την προσμονή, καθώς στρίβω και μπαίνω στον δρόμο του κτήματος. Παρκάρω το αυτοκίνητο και τρέχω στο ανηφορικό μονοπάτι, αγνοώντας το τέντωμα και τον πόνο που αισθάνομαι στην κοιλιά μου.

Η εξώπορτα του σπιτιού είναι μισάνοιχτη. «Ντέιβιντ;» φωνάζω. Καμία απάντηση. Αναρωτιέμαι μήπως έχει πάει τη Φλόρενς βόλτα με το καροτσάκι. Όχι, δεν μπορεί. Ο Ντέιβιντ θα είχε κλείσει την πόρτα, όπως πάντα.

Διασχίζω το χολ και φτάνω στο καθιστικό. «Ντέιβιντ;» ξαναφωνάζω πιο δυνατά αυτή τη φορά. Ακούω ένα τρίξιμο στο πάνω πάτωμα και αμέσως ένα πνιχτό μουγκρητό, τον ήχο του Ντέιβιντ που ξυπνάει. Τρέχω βιαστικά στο υπνοδωμάτιό μας, όπου τον βρίσκω ξαπλωμένο στο κρεβάτι να χασμουριέται.

«Κοιμάμαι όταν κοιμάται και το μωρό, όπως με συμβούλευσε η Μίριαμ Στόπαρντ», αστειεύεται. Είναι τόσο χαρούμενος από τη μέρα που γεννήθηκε η Φλόρενς, σχεδόν άλλος άνθρωπος. Για χρόνια παρακαλούσα τον Ντέιβιντ να μου λέει τι αισθάνεται. Τώρα κάτι τέτοιο μοιάζει περιττό. Η απροσδόκητη ενέργειά του, το βλέμμα και ο τόνος της φωνής του φανερώνουν ευτυχία.

Ο Ντέιβιντ έχει αναλάβει τα νυχτερινά ταΐσματα. Σε κάποιο βιβλίο διάβασε πως ένα από τα πλεονεκτήματα του μπιμπερό είναι η ευκαιρία που δίνει στους μπαμπάδες να δεθούν με τα μωρά τους. Είναι κάτι πρωτόγνωρο για εκείνον. Όταν ο Φέλιξ γεννήθηκε, ο Ντέιβιντ και η Λόρα είχαν ήδη χωρίσει. Με τη Φλόρενς τού δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία. Παρόλο που δεν το έχει πει ο ίδιος, ξέρω πως είναι αποφασισμένος να τα κάνει όλα τέλεια αυτή τη φορά. Μέχρι και άδεια από τη δουλειά του πήρε για έναν ολόκληρο μήνα. Θέλει να αποδείξει στον εαυτό του ότι δεν είναι κληρονομική αρρώστια να είσαι κακός πατέρας.

«Πώς σου φάνηκε το “Ουότερφροντ”;» ρωτάει.

«Μια χαρά. Θα σ' τα πω σε λίγο». Του γυρίζω την πλάτη, βγαίνω από το δωμάτιο, διασχίζω στις μύτες τον πλατύ διάδρομο και κατευθύνομαι προς το δωμάτιο της Φλόρενς.

«Άλις, πρόσεχε μην την ξυπνήσεις», ψιθυρίζει πίσω μου ο Ντέιβιντ.

«Μια ματιά θα ρίξω μόνο. Θα κάνω ησυχία, το υπόσχομαι».

Ακούω την ανάσα της μέσα από την πόρτα. Τον λατρεύω αυτόν τον ήχο: διαπεραστικό, γρήγορο ρουθούνισμα – δυνατότερο από όσο φαντάζεσαι πως μια σταλιά μωρό μπορεί να κάνει. Σπρώχνω την πόρτα να ανοίξει και αντικρίζω την παράξενη κούνια της, ακόμα να τη συνηθίσω. Έχει ρόδες και είναι ντυμένη με ύφασμα στα πλαϊνά, προφανώς είναι γαλλική. Ο Ντέιβιντ και η Βίβιεν την εντόπισαν σε μια βιτρίνα στο Σίλσφορντ και την αγόρασαν για να μου κάνουν έκπληξη.

Οι κουρτίνες είναι κλειστές. Σκύβω πάνω από την κούνια κι αυτό που πρωτοβλέπω είναι μια μάζα σε σχήμα μωρού. Σε λίγα

δευτερόλεπτα διακρίνω κάπως πιο καθαρά. Θεέ μου! Ο χρόνος κυλάει αφόρητα αργά. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά, αισθάνομαι ναυτία. Νιώθω στο στόμα μου τη γεύση του κρεμώδους κοκτέιλ ανακατεμένη με οξέα. Με τα μάτια μου καρφωμένα εκεί είναι σαν να βουλιάζω, να κατακυλώ. Τίποτα δεν με συνδέει με όσα βρίσκονται γύρω μου. Αιωρούμαι κι από πουθενά δεν μπορώ να πιαστώ. Δεν βλέπω έναν εφιάλτη στον ύπνο μου. Μάλλον ζω έναν εφιάλτη.

Υποσχέθηκα στον Ντέιβιντ να κάνω ησυχία. Ορθάνοιχτο είναι το στόμα μου κι εγώ ουρλιάζω.

3/10/2003, 11.50 π.μ. (μία εβδομάδα αργότερα)

Όταν ο Σάιμον έφτασε στην αστυνομία, για τη μεσημεριανή του βάρδια, η Τσάρλι τον περίμενε στα σκαλοπάτια. Εκείνος παρατήρησε πως ήταν η πρώτη φορά φέτος που η Τσάρλι φορούσε το μακρύ, μάλλινο παλτό της με την ψεύτικη γούνα στον γιακά και στις μανσέτες. Οι κοκαλιάρικοι αστράγαλοί της δεν ήταν πλέον ορατοί, όπως το καλοκαίρι που φαίνονταν μέσα από το λεπτό διαφανές καλσόν της. Καθώς οι εποχές διαδέχονταν η μια την άλλη, τα πόδια της Τσάρλι κρύβονταν και εμφανίζονταν ξανά και ξανά. Εκείνη τη μέρα το καλσόν ήταν χοντρό· την προηγούμενη, διαφανές. Σίγουρη ένδειξη πως ο χειμώνας κατέφτανε.

Τουλάχιστον ήταν Οκτώβριος. Τόσο αδύνατη ήταν η Τσάρλι, που κατά κανόνα άρχιζε να κρύνει, ενώ οι περισσότερες γυναίκες φορούσαν ακόμα πέδιλα. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό από το πρωί και, πίσω από τα γυαλιά με τον χρυσό σκελετό, τα μάτια της πρόδιδαν αγωνία. Στο δεξί της χέρι είχε ένα μισοκαπνισμένο τσιγάρο. Η Τσάρλι ήταν εξαρτημένη από αυτό: μόνο να το κρατάει και να το αφήνει να καίγεται. Σχεδόν ποτέ δεν την είχε δει ο Σάιμον να καπνίζει κανονικά. Όσο πλησίαζε, διέκρινε το κόκκινο κραγιόν της στο φίλτρο. Περισσότερο χρώμα υπήρχε στο αποτοίγαρο παρά στα χείλη της. Τότε

εκείνη φύσηξε ένα μικρό σύννεφο που θα μπορούσε να είναι καπνός ή ανάσα.

Σήκωσε το άλλο της χέρι και του έγνεψε με ανυπομονησία, χτυπώντας τα τρία της δάχτυλα. Λοιπόν, όντως τον περίμενε. Κάτι σοβαρό πρέπει να είχε συμβεί για να θέλει να τον συναντήσει στα αναθεματισμένα σκαλιά. Ο Σάιμον έβρισε χαμηλόφωνα, καταλάβαινε πως προμηνύονταν μετελάδες και ήταν θυμωμένος με τον εαυτό του που ξαφνιάστηκε. Θα έπρεπε να ξέρει πως το κακό ήταν καθ' οδόν. Μακάρι να μπορούσε να ισχυριστεί ότι ήταν προετοιμασμένος, στρίβοντας από μια γωνία κάποια από εκείνες τις μέρες, ν' αντικρίσει το απειλητικό πρόσωπο που θα του φέρει τα δυσάρεστα μαντάτα. Την Τσάρλι, στην προκειμένη περίπτωση.

Ο Σάιμον προτιμούσε να αντιμετωπίσει την όποια μοίρα σκόπευε να τον προκαλέσει με την αυτοπεποίθηση ενός πάλλευκου αθώου. Η ειρωνεία ήταν πως θα υπέφερε λιγότερο από μια άδικη τιμωρία. Σκέψεις συγκεχυμένες για την έννοια του μαρτυρίου έμοιαζαν να τον απειλούν.

Κατάπινε με δυσκολία. Αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν πιο σοβαρά από τις διατάξεις του υπ' αριθμόν εννέα κανονισμού, περί απόταξης από το αστυνομικό σώμα. Πόσο ανόητος ήταν να ξεχάσει –έστω για λίγο, έστω δικαιολογημένα– ότι δεν ήταν από τους τύπους που τη γλιτώνουν ατιμώρητοι. Αυτά τα φρικτά καθάρματα από το Πειθαρχικό της μονάδας εσωτερικών υποθέσεων της αστυνομίας προφανώς θα του έχουν ήδη αδειάσει το ντουλαπάκι με τα προσωπικά του αντικείμενα.

Ένωσε το στομάχι του να ανακατεύεται. Το μυαλό του χωρισμένο στα δύο, το μισό πρόβαρε την απολογία του, ενώ το υπόλοιπο μισό προσπαθούσε να καταπνίξει την έντονη επιθυμία του να τρέξει, να εξαφανιστεί. Με τη λογική του Σάιμον δεν θα επρόκειτο για άνανδρη φυγή. Θα ήταν αργή, αξιοπρεπής φυγή και θα πρόδιδε την απογοήτευσή του. Φαντάστηκε τη φιγούρα του να γίνεται όλο και μικρότερη, ύστερα γραμμή,

κουκκίδα, τίποτα. Η σαγηνευτική χειρονομία, η σωπηλή αναχώρηση. Η Τσάρλι θα έμενε να αναρωτιέται πώς ακριβώς τον απογοήτευσε και μετά, όταν αντιλαμβάνόταν την κατάσταση, θα ευχόταν να τον είχε ακούσει.

Τώρα σωθήκαμε. Οι αναχωρήσεις του Σάιμον από τις προηγούμενες δουλειές του ήταν φρενιασμένες, χαοτικές, ενώ την ηχητική τους επένδυση συνέθεταν κραυγαλέες απειλές, γροθιές και κλοτσιές να τσακίζουν πόρτες και γραφεία. Αναρωτήθηκε πόσες φορές ένας άνθρωπος δικαιούται να κάνει μια νέα αρχή, πόσες φορές μπορεί να πει ότι φταίνε οι άλλοι και να το πιστεύει πραγματικά.

«Τι; Τι συμβαίνει;» ρώτησε την Τσάρλι, παραλείποντας τις φιλοφρονήσεις. Ένωθε άδειος, θαρρείς και κάποιος του είχε αφαιρέσει ένα τεράστιο κομμάτι του εαυτού του.

«Τσιγαράκι;» Εκείνη άνοιξε το πακέτο με τα τσιγάρα και του το έσπρωξε κατά πρόσωπο.

«Απλώς πες μου», της ζήτησε ο Σάιμον.

«Θα σου πω, αν ηρεμήσεις».

«Γαμώ το! Τι συνέβη;» Ο Σάιμον ήξερε πως δεν μπορούσε να κρύψει τον πανικό του από την Τσάρλι, και αυτό τον εξόργιζε ακόμη πιο πολύ.

«Θα σε πείραζε να χαμηλώσεις τον τόνο σου, ντετέκτιβ;» Όποτε τη συνέφερε συνήθιζε να επικαλείται τη θέση της. Το ένα λεπτό ήταν φίλη του Σάιμον και αποδέκτης των μυστικών του, το αμέσως επόμενο του υπενθύμιζε τον ανώτερο βαθμό της. Ζέστη και κρύο, δυο διαφορετικοί τρόποι που μπορούσε να τους εναλλάσσει χωρίς προειδοποίηση. Ο Σάιμον ένιωσε ότι είναι ένα κουλουριασμένο πλάσμα στο γυάλινο πλακίδιο ενός μικροσκοπίου. Επάνω σ' αυτόν η Τσάρλι διεξήγαγε ένα μακροχρόνιο πείραμα, δοκιμάζοντας ριζικά διαφορετικούς τρόπους προσέγγισης, με γρήγορες εναλλαγές: φροντίδα, φλερτ, αποστασιοποίηση. Το αποτέλεσμα του πειράματος: ένα άτομο παντοινά σαστισμένο και αμήχανο.

Θα του ήταν ευκολότερο αν συνεργαζόταν με έναν άντρα αντί για γυναίκα. Επὶ δύο χρόνια, ο Σάιμον έπαιρνε κουράγιο, σιωπηλά, με την ιδέα να ζητήσει τη μεταγραφή του στην ομάδα κάποιου άλλου αρχιφύλακα. Ποτέ δεν έφτασε στο σημείο να το κάνει, του αρκούσε η σκέψη πως ανά πάσα ώρα και στιγμή μπορούσε να βάλει μπρος το σχέδιό του. Η Τσάρλι ήταν ικανή αρχηγός. Μεριμνούσε για το συμφέρον του. Ο Σάιμον ήξερε καλά πού αποσκοπούσε και ήταν αποφασισμένος να μη νιώθει ενοχές γι' αυτό· ήταν δική της δουλειά και δεν τον αφορούσε. Ίσως ήταν δεισδιαιμονία, μα πίστευε πως, από το πρώτο λεπτό που δεν θα βρισκόταν υπό την προστασία της, αυτομάτως θα τη χρειαζόταν.

«Συγγνώμη», είπε. «Σου ζητώ συγγνώμη. Σε παρακαλώ μόνάχα να μου πεις».

«Ο Ντέιβιντ Φάνκορτ είναι στην υπ' αριθμόν 2 αίθουσα καταθέσεων, μαζί με τον Προυστ».

«Τι; Γιατί;» Η φαντασία του Σάιμον πάλευε με την αντιπαραθετική εικόνα του επιθεωρητή Γκάιλς Προυστ τετ α τετ με έναν πολίτη. Ένα πρόσωπο υπαρκτό, ένα πρόσωπο που ποτέ κανένας αρχιφύλακας δεν τόλμησε να αναφέρει στην έκθεσή του. Σύμφωνα με την εμπειρία του Σάιμον, αυτός που σπάνια χαρακτηρίζεται κακός, μπορεί να αποδειχτεί κάκιστος. Όλες οι νευρικές απολήξεις στο κορμί του βρίσκονταν σε πλήρη επιφυλακή.

«Εσύ δεν ήσουν εδώ, εγώ δεν ήμουν – ο μόνος άνθρωπος που υπήρχε στο Εγκληματολογικό εκείνη την ώρα ήταν ο Προυστ, επομένως αυτός τον ανέλαβε».

«Για ποιον λόγο ήρθε ο Φάνκορτ;»

Η Τσάρλι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μακάρι να είχες δεχτεί εκείνο το τσιγάρο», είπε.

Ο Σάιμον πήρε ένα, για να ξεμπερδεύει. «Απλώς πες μου: Είμαι μπλεγμένος;»

«Λοιπόν, τώρα...» Τα μάτια της μισόκλεισαν. «Αυτή είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα ερώτηση. Πώς θα μπορούσες εσύ να είσαι μπλεγμένος;»

«Τσάρλι, κόψε το δούλεμα. Γιατί βρίσκεται ο Φάνκορτ εδώ;»

«Ήρθε να αναφέρει την εξαφάνιση της συζύγου του και της κόρης του».

«Τι;» Τα λόγια της χτύπησαν τον Σάιμον κατακούτελα, σαν να είχε πέσει ένας τοίχος στο πρόσωπό του. Ύστερα άρχισε να εμπεδώνει αυτά που του είπε η Τσάρλι. Η Άλις και το μωρό εξαφανίστηκαν. Όχι. Αποκλείεται.

«Αυτά γνωρίζω προς το παρόν. Πρέπει να περιμένουμε τον Προυστ για να μας πει τα υπόλοιπα. Ο Φάνκορτ βρίσκεται εδώ σχεδόν μία ώρα. Στο γραφείο είναι και ο Τζακ Ζλόσνικ. Ο Φάνκορτ είπε ότι η γυναίκα του και το μωρό λείπουν από το προηγούμενο βράδυ. Δεν υπήρχε σημείωμα, κι ούτε φωνή ούτε ακρόαση από τότε. Τηλεφώνησε σε όσους σκέφτηκε πως ίσως ξέρουν κάτι. Τίποτα».

Ο Σάιμον δεν έβλεπε πια μπροστά του. Όλα είχαν θολώσει. Προσπάθησε να περάσει σπρώχνοντας την Τσάρλι, αλλά εκείνη τον άρπαξε από το μπράτσο. «Ε, μη βιάζεσαι. Για πού το 'βαλες;»

«Να βρω τον Φάνκορτ, να ανακαλύψω τι διάολο γίνεται». Έβραζε από θυμό. Τι είχε κάνει στην Άλις αυτό το κάθαρμα; Έπρεπε να μάθει, αμέσως. Θα απαιτούσε να μάθει.

«Επομένως πρόκειται έτσι απλά να ορμήσεις μαινόμενος και να διακόψεις την κατάθεσή του στον Προυστ – αυτό μου λες;»

«Αν πρέπει, ναι, π' ανάθεμά με!»

Η Τσάρλι τον κράτησε ακόμη πιο σφιχτά. «Κάποια μέρα αυτή σου η οξυθυμία θα σε κάνει να χάσεις τη δουλειά σου. Βαρέθηκα πια να προσέχω κάθε σου κίνηση για να μην τα σκατώσεις». *Θα της κόστιζε περισσότερο κι από μένα στην περίπτωση που μ' έδιωχναν με τις κλοτσιές*, σκέφτηκε ο Σάιμον. Και αυτό ήταν μία από τις δικλίδες ασφαλείας του. Όταν η Τσάρλι ήθελε κάτι, το πετύχαινε. Συνήθως.

Τρεις αστυφύλακες με χαμηλωμένα μάτια κατευθύνονταν προς στο τμήμα. Χρειάστηκαν λίγη ώρα για να φτάσουν στη δίφυλλη πόρτα. Ο Σάιμον τίναξε το χέρι του απότομα, για να το ελευθερώσει, μουρμουρίζοντας κάποιες εξηγήσεις. Σιχαινόταν την ιδέα ότι δημιουργεί επεισόδια. Η Τσάρλι είχε δίκιο. Ήταν καιρός να απαλλάξει πλέον τον εαυτό του από τέτοιου είδους συμπεριφορές.

Εκείνη του πήρε το τσιγάρο από το χέρι, του το έβαλε στο στόμα και το άναψε. Μοίραζε τσιγάρα για θεραπευτικούς σκοπούς, κατά τον ίδιο τρόπο που άλλοι προσφέρουν κούπες με τσάι. Μέχρι και στους μη καπνιστές, όπως ήταν ο Σάιμον. Ωστόσο αυτή τη φορά το χρειαζόταν. Η πρώτη ρουφηξιά ήταν ανακουφιστική. Φυλάκισε τη νικοτίνη στους πνεύμονές του όσο πιο πολλή ώρα μπορούσε.

«Τσάρλι, άκου...»

«Θα ακούσω, μα όχι εδώ. Τελείωσέ το και μετά πάμε για ένα τσάι. Και να ηρεμήσουμε, για τον Θεό».

Ο Σάιμον έσφιξε το δόντια του και προσπάθησε να αναπνεύσει ομαλά. Αν υπήρχε κάποιος που μπορούσε να τον κατανοήσει, αυτός ήταν η Τσάρλι. Τουλάχιστον θα καθόταν να τον ακούσει, πριν του πει ότι λέει μπουρδες.

Τράβηξε μερικές επιπλέον ρουφηξιές, μετά έσβησε το τσιγάρο του και την ακολούθησε μέσα στο κτίριο. Το Αστυνομικό Τμήμα του Σπίλινγκ ήταν παλιά δημόσιο κλειστό κολυμβητήριο. Ο χώρος διατηρούσε τη μυρωδιά του χλωρίου, στοιχειωμένος θαρρείς από την ανάμνηση της προηγούμενης χρήσης του. Στα οκτώ του χρόνια ο Σάιμον έμαθε εκεί να κολυμπάει, κι είχε δάσκαλο έναν μανιακό τύπο με κόκκινο μαγιό και μια μακριά ξύλινη βέργα. Όλοι οι υπόλοιποι στην ομάδα του ήξεραν ήδη κολύμπι. Ο Σάιμον θυμήθηκε πώς ένιωσε όταν το αντιλήφθηκε αυτό. Το ίδιο ένιωθε πάλι, στα τριάντα οκτώ, κάθε φορά που ερχόταν στο τμήμα για να ξεκινήσει τη βάρδια του.

Το βάρος της αγωνίας τον έκανε κομμάτια, τον παρέσυρε, τον βύθιζε. Για άλλη μια φορά ένιωθε την επιθυμία να τρέξει, μολονότι δεν ήταν σίγουρος αν τα πόδια του θα τον οδηγήσουν πιο βαθιά στο κτίριο ή έξω από αυτό. Δεν είχε σχέδιο, μονάχα την ανάγκη να ανασυγκροτηθεί, να απαγκιστρωθεί από τον φόβο. Διέταξε τον εαυτό του να παραμείνει ακίνητος πίσω από την Τσάρλι, όση ώρα εκείνη είχε μια επουσιώδη συζήτηση με τον Τζακ Ζλόσνικ – έναν παχουλό και γκριζομάλλη τύπο, σκυμμένο στο ίδιο γραφείο που για χρόνια έσκυβε ο γκρινιάρης Μόρις.

Δεν υπήρχε λόγος να πηγαίνει ο νους του στο χειρότερο ούτε καν να εικάζει ποιο θα μπορούσε να είναι το χειρότερο. Αποκλείεται να κινδυνεύει η ζωή της Άλις. Υπήρχε ακόμα χρόνος για τον Σάιμον να αλλάξει τα πράγματα. Θα το είχε διασθανθεί κάπως, αν ήταν αργά, δεν θα είχε αυτή την επίγνωση του παρόντος, που στάλα στάλα ρέει και γίνεται παρελθόν. Παρόλο που αυτό δεν αποτελούσε επιστημονική απόδειξη. Φαντάστηκε την αντίδραση της Τσάρλι.

Θαρρείς κι είχε περάσει ένας αιώνας, όταν ο Ζλόσνικ έμεινε πίσω τους και ο Σάιμον πρόσταξε τα πόδια του να ακολουθούν βήμα βήμα την Τσάρλι, οδεύοντας προς το κυλικείο. Μια μεγάλη αίθουσα με αντήχηση, με εκτυφλωτικές λάμπες φθορίου, εκκωφαντικές ομιλίες –κυρίως αντρών– και αηδιαστικές μυρωδιές. Η διάθεση του Σάιμον έκανε τα πάντα να φαίνονται αποκρουστικά, τον έκανε να θέλει να σφραγίσει τα μάτια του, για να μη βλέπει τη φτηνή απομίμηση ξύλου στο πάτωμα ούτε τους τοίχους στο χρώμα του κάτουρου.

Τρεις γυναίκες, μεσήλικες με γκριζα μαλλιά και λευκές ποδιές, στέκονταν στον πάγκο και σέρβιραν έναν καστανοσταχτή χυλό στους κουρασμένους και πεινασμένους αστυφύλακες. Η μία έδωσε αθόρυβα δύο κούπες τσάι στην Τσάρλι, χωρίς να κάνει την παραμικρή σύσπαση στο πρόσωπό της. Τα δικά του χέρια ήταν πολύ ασταθή για να κρατήσουν οτιδήποτε. Διάλεξαν τραπέζι, τράβηξαν πίσω τις καρέκλες, κάθισαν, τις ξανάφεραν

μπροστά: τετριμμένες κινήσεις που έκαναν την υπομονή του να εξαντλείται σε βαθμό παραφροσύνης.

«Είσαι λες και έχεις υποστεί σοκ».

Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, αν και υποπτευόταν πως η Τσάρλι είχε δίκιο. Το πρόσωπο της Άλις ήταν συνεχώς μπροστά του. Βρισκόταν στο χείλος μιας αβύσσου και πάσχιζε να μην πέσει μέσα. «Έχω κακό προαίσθημα για το θέμα, Τσάρλι. Στ' αλήθεια κακό. Ο Φάνκορτ κρύβεται με κάποιον τρόπο πίσω από όλο αυτό. Ό,τι κι αν λέει στον Προυστ είναι γαμημένα ψέματα».

«Δεν νομίζω να διεκδικείς τις δάφνες του αντικειμενικού κριτή – έτσι δεν είναι; Έχεις θέμα με την Άλις Φάνκορτ. Μην προσπαθήσεις να το αρνηθείς. Την πρόσεξα την ταραχή σου όταν ήρθε την προηγούμενη εβδομάδα, μόνο και μόνο επειδή βρισκόσασταν στο ίδιο δωμάτιο. Μα και κάθε φορά που αναφέρεις το όνομά της φαίνεται από τον τόνο της φωνής σου ότι κάτι κρύβεις».

Ο Σάιμον κάρφωσε επίτηδες τα μάτια του στο τσάι. Αντικειμενικός; Όχι. Ποτέ. Υποπτεύτηκε τον Ντέιβιντ Φάνκορτ, όπως ακριβώς έκανε και μ' εκείνους τους άλλους δύο άντρες πριν από λίγες εβδομάδες. Στο τέλος αποδείχτηκε πως ήταν και οι δύο ένοχοι. Μόλις επιβεβαιώθηκε κατηγορηματικά η κρίση του Σάιμον, οι συνάδελφοί του τον εξύμνησαν, τον κέρασαν ποτά και ισχυρίστηκαν πως από την αρχή ήξεραν ότι είχε δίκιο. Συμπεριλαμβανομένης και της Τσάρλι, που τότε δεν παραπονήθηκε για έλλειψη αντικειμενικότητας. Ωστόσο, και στις δύο περιπτώσεις, όταν αρχικά εξέφρασε ο Σάιμον την καχυποψία του, όλοι από την ομάδα γελούσαν και τον έλεγαν τρελό.

Οι περισσότεροι άνθρωποι εξιστορούν τα γεγονότα όπως τους συμφέρει· ακόμη και εκείνοι που η δουλειά τους απαιτεί να δίνουν προσοχή στα δεδομένα, συνωμοτούν εναντίον της αλήθειας. Ο Σάιμον δεν ήξερε πώς τα κατάφερναν· μακάρι να μάθαινε το κόλπο. Θυμόταν με την παραμικρή λεπτομέρεια όλα

όσα τον βόλευαν, αλλά και όσα θα προτιμούσε να ξεχάσει. Γνώριζε ποιος ακριβώς είτε τι και πότε. Το μυαλό του δεν άφηνε τίποτα να ξεφύγει, ούτε το παραμικρό. Μπορεί κάτι τέτοιο να μην έκανε εύκολη και άνετη τη ζωή του, αλλά για τη δουλειά του ήταν χρήσιμο. Βέβαια η Τσάρλι δεν μπορούσε να αντιληφθεί ότι ο περιστασιακός θυμός του Σάιμον οφειλόταν στους συνεργάτες του, που συνεχώς τον υποτιμούσαν. Ακόμη κι όταν απέδειξε αμέτρητες φορές πόσο καλός ντετέκτιβ είναι, αντικειμενικός ή όχι.

«Ελπίζω να μη χρειάζεται να σου υπενθυμίσω σε τι μπελάδες θα βρεθείς, αν εσύ και η Άλις Φάνκορτ αρχίσετε να συναντιέστε κρυφά, παρόλο που σου ξεκαθάρισα να αποφύγεις τα πάρε δώσε μαζί της», είπε η Τσάρλι. Πάλι αυτό το ύφος ιεροκήρυκα, αυτός ο τόνος του από άμβωνος κηρύγματος. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να το αντέξει. Της ήταν αδύνατον να καταλάβει σε τι κατάσταση βρισκόταν εκείνος; Είχε ιδέα πώς νιώθεις όταν είσαι τόσο παγιδευμένος στην ψύχωσή σου που η αποδοκιμασία των άλλων δεν σε αγγίζει, γλιστράει και κυλάει σαν βροχή που πέφτει σε καλογουαλισμένο καπνό αυτοκινήτου; «Η υπόθεσή της, έτσι όπως ήταν μέχρι πρότινος, είχε κλείσει». Η Τσάρλι τον παρατήρησε προσεκτικά. «Αν στ' αλήθεια η Άλις έχει εξαφανιστεί, ενδεχομένως να τεθείς σε διαθεσιμότητα ή και να συλληφθείς, ακόμη χειρότερα. Θα θεωρηθείς ύποπτος, καταραμένη βλάκα. Ούτε καν εγώ δεν μπορώ να σε προστατέψω από κάτι τόσο σοβαρό. Γι' αυτό, το καλό που σου θέλω, ευχήσου εκείνη να εμφανιστεί». Γέλασε πικρά και μουρμούρισε: «Αυτό θα έπρεπε να είχες κάνει ήδη».

Το στόμα του Σάιμον ήταν γεμάτο με τσάι που δεν μπορούσε να καταπιεί. Ο φωτισμός από τα νέον τού προκαλούσε πονοκέφαλο. Μια μυρωδιά από κρέας ραγού αναδιδόταν από το διπλανό τραπέζι, φέρνοντάς του αναγούλα.

«Εσύ γιατί ακριβώς υποπτεύεσαι τον Ντέιβιντ Φάνκορτ;»

«Δεν ξέρω». Κατέβαλε τεράστια προσπάθεια για να κρατήσει τη φωνή του σταθερή, για να παραμείνει στην καρέκλα του

και να κρατήσει τα προσχήματα μιας πολιτισμένης συζήτησης. Ένωσε μια σύσπαση στο δεξί του γόνατο, σημάδι πως όλο του το σώμα ήταν καταπονημένο. «Λίγο απίθανο να είναι απλή σύμπτωση, αν σκεφτείς τι συνέβη στην πρώτη του γυναίκα». Ο Σάιμον δεν είχε καμιά διάθεση να στρέψει την προσοχή της Τσάρλι στη μακρά ιστορία του, σε όλες εκείνες τις περιπτώσεις που είχε υποπτευτεί τα σωστά άτομα. Αφού εκείνη ήθελε να εστιάσει στις αδυναμίες του, ας το έκανε. Εξάλλου, ούτε κι ο ίδιος αρνιόταν την ύπαρξή τους. Ναι, ήταν ανίκανος να σκεφτεί καθαρά οτιδήποτε σχετικό με την Άλις Φάνκορτ. Ναι, κάποιες φορές γινόταν θηρίο και τα γαμούσε όλα, συνήθως όταν η κουταμάρα των συναδέλφων του τον εξαγρίωνε τόσο που έχανε την αίσθηση του μέτρου.

«Ξέχνα με εμένα», είπε απότομα στην Τσάρλι, δίνοντας έμφαση στην τελευταία λέξη, «και ξεκίνα να ασχολείσαι με τον Ντέιβιντ Φάνκορτ. Ή μάλλον να σχηματίζεις μια εικόνα για την κατάσταση. Τότε ίσως και να δεις αυτό που βρίσκεται μπροστά στα γαμημένα μάτια σου».

Η Τσάρλι έστρεψε αλλού το βλέμμα της. Έπαιζε με τα μαλλιά της νευρικά, διαλέγοντας τις τούφες που πετούσαν. Όταν μίλησε, ύστερα από λίγο, η φωνή της ήταν χαμηλή και αναιδής, ο Σάιμον κατάλαβε πως τα λόγια του είχαν βρει τον στόχο τους. «Κάποιος γνωστός τύπος, δεν θυμάμαι ποιος, είπε: “Το να χάνεις μία σύζυγο είναι ατυχία. Το να χάνεις δύο είναι αδιαφορία”. Ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».

«Ή είναι και ενοχή», είπε ο Σάιμον. «Ο θάνατος της Λόρα Κράιερ...»

«Είναι μια υπόθεση που έχει κλείσει». Η έκφραση της Τσάρλι σκλήρυνε. «Ούτε που να σκέφτεσαι κάτι τέτοιο». Ύστερα, μια και απεχθανόταν τις ασάφειες, είπε: «Γιατί; Ξέρασέ το!»

«Μου φαίνονται πολλά για να έχουν συμβεί σε έναν αθώο άνθρωπο, αυτό είναι όλο», είπε ο Σάιμον. «Δεν μπορώ να πιστέψω πως χρειάζεσαι να σ’ το κάνουν τόσο λιανά. Κι αν ο

Φάνκορτ δολοφόνησε την πρώτη του γυναίκα και έμεινε ατιμώρητος;» Έσφιξε τα δάχτυλά του σε γροθιές. «Κι αν πάλι ετοιμάζεται να δοκιμάσει την τύχη του; Δεν πρέπει να κάνουμε κάτι για να τον σταματήσουμε, αφού είναι όντως μέσα στο κτίριο; Μήπως θέλεις ν' αφήσουμε τον μπάσταρδο να φύγει ελεύθερος κι ωραίος;»